

Un virus pot ser responsable de l'obesitat, segons les proves presentades per científics dels EUA. La presència de l'adenovirus Ad-37 afavoreix l'acumulació de greix.

Un virus que engreixa?

Lever-se una hora abans per anar a córrer o passar-se hores i hores aixecant peses o pedalant en una bicicleta estàtica. Evitar la temptació dels gelats, la xocolata i els aperitius i canviar un sucós entrecot amb patates o un bon plat de pasta per una amanida o unes tristes bledes al vapor. Renunciar al tiramisú o al pastís de poma de postres i omplir la nevera únicament de productes que duguin l'etiqueta de *light*. Seria força difícil trobar alguna persona que mai no hagi seguit alguna d'aquestes penitències, amb l'esperança de purgar els abusos comesos en el menjar i evitar l'excés de pes.

No obstant això, una troballa científica recent pot desanimar molts dels qui troben que anar al gimnàs o evitar uns peus de porc representa un esforç titànic. Un treball que publica el darrer número de la revista *American Journal of Physiology* –“Regulatory, Integrative and Comparative Physiology”– apunta que l'adenovirus humà Ad-37 contribueix a l'obesitat, almenys en pollastres. Leah Whigham, Richard Atkinson i Barbara Israel, de la Universitat de Wisconsin, van inocular diferents adenovirus –en concret el Ad-5, el Ad-31 i el Ad-37– a tres grups de pollastres. Després de controlar la ingesta de menjar i seguir l'evolució dels animals –amb mesures del greix visceral i el total, els lípids i els anticossos virals– van arribar a la conclusió que el subgrup de pollastres que havien rebut l'adenovirus 37 tenien més greix visceral i total que la resta, tot i que havien ingerit la mateixa quantitat de menjar.

Una sospita que ja hi era. La idea que un virus podria estar al darrere de l'epidèmia d'obesitat que assola els països desenvolupats no és nova. De fet, la proliferació espectacular d'aquesta pato-

logia –en trenta anys s'ha triplicat en nens i duplicat en adults als Estats Units– solament és comparable a fenòmens d'expansió de malalties infeccioses. Així mateix, aquesta descoberta tampoc no és la primera que apunta que alguns adenovirus potser contribueixen a augmentar la facilitat per guanyar pes. Fa unes dècades, l'investigador Nikhil Dhuranghar es va adonar que pollastres de l'Índia infectats amb l'adenovirus aviar SMAM-1 tenien força més greix que les aus lliures del virus. Anys després es va comprovar que els ratolins i pollastres als quals s'inoculava l'adenovirus humà Ad-36 pesaven un 7% més i acumulaven el doble de greix que la resta.

El mateix Dhuranghar, que ara treballa al Centre d'Investigacions Biomèdiques de Pennington, a Louisiana, ha presentat recentment un treball que demostra que el Ad-36 té un pes important en l'obesitat humana. La recerca, publicada a *International Journal of Obesity*, va analitzar 502 persones obesas i va trobar

que el 30% tenien anticossos del virus, una proporció sis vegades major que en la població sense excés de pes, en la qual la prevalència del virus se situa al voltant del 5%. De la mateixa manera, les persones amb el virus pesaven de mitjana 20 quilograms més que les que no presentaven el virus.

L'excusa perfecta. Tot i que aquests resultats podrien ser l'excusa perfecta per abandonar l'exercici físic i una dieta equilibrada, els experts recorden que l'obesitat és una patologia complexa i multifactorial, en la qual intervenen de manera molt destacable els gens –que expliquen en gran part per què dues persones que mengen el mateix no tenen la mateixa tendència a guanyar o perdre pes– i un estil de vida saludable. En aquest context, la presència de l'adenovirus podria ser un factor d'influència més que, per exemple, reduís el consum d'energia de l'organisme i afavorir l'acumulació de greix. De moment, els especialistes esperen amb molta cautela noves recerques que confirmen la vinculació dels virus amb l'obesitat i expliquin el mecanisme que fa que s'alteri el metabolisme. Conèixer aquests factors –una investigació que es pot prolongar durant dècades– podria obrir la porta a vacunes que, aplicades en la infantesa, disminuïssin la possibilitat que els nens desenvolupin sobrepès al llarg de la vida.

Anna Ferrer

